

Sygn. akt I PKN 550/98

W Y R O K

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2000 r.

Sąd Najwyższy – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący SSN Walerian Sanetra

Sędziowie SN: Katarzyna Gonera

Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

Protokolant Wanda Cabaj

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2000 r.

sprawy z powództwa W. P.

przeciwko Urzędowi Miasta i Gminy Ś.

o przywrócenie do pracy

na skutek kasacji powoda

od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 30 lipca 1998 r., sygn. akt VI Pa [...]

o d d a l a kasację.

U z a s a d n i e n i e

Rozpoznający sprawę w pierwszej instancji Sąd Rejonowy- Sąd Pracy w K. wyrokiem z dnia 22 kwietnia 1998 r. przywrócił powoda W. P. do pracy u strony pozwanej w Urzędzie Miasta i Gminy Ś. na poprzednich warunkach.

Na skutek apelacji strony pozwanej, Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. wyrokiem z dnia 30 lipca 1998 r. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę

2.933,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 1998 r. , zniósł zaś wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Wniesiona od powyższego wyroku w imieniu powoda przez jego pełnomocnika będącego adwokatem kasacja powołała dwa zarzuty. Pierwszy odnosi się do naruszenia art. 379 pkt 5 KPC przez pozbawienie powoda możliwości obrony praw na skutek przeprowadzenia rozprawy, pomimo wniosku pełnomocnika powoda o jej odroczenie. Drugi zrzut dotyczy naruszenia art. 45 § 2 KP poprzez ustalenie, że przywrócenie powoda do pracy jest niemożliwe lub niecelowe. Kasacja, z naruszeniem art. 393³ KPC, nie zawiera wniosku o uchylenie lub zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Niezależnie od podniesionego wyżej naruszenia przez wnoszącego kasację art. 393³ KPC, kasacja ta nie ma usprawiedliwionych podstaw.

Rozprawa ulega odroczeniu jeżeli zachodzą określone przyczyny (por. zwłaszcza art. 214 KPC). Jeżeli kasacja nie zarzuca naruszenia przepisów postępowania o rozprawie, to sformułowany w niej zarzut jakoby nie odroczenie rozprawy pozbawiło powoda możliwości obrony - jest bezpodstawny. Zarzut ten jest ponadto niesłuszny w świetle konkretnej sytuacji procesowej. Z protokołu rozprawy apelacyjnej z dnia 30 lipca 1998 r. wynika bowiem, że na rozprawę tę stawił się powód osobiście, natomiast jego pełnomocnik nie stawił się pomimo prawidłowego zawiadomienia. Sąd Wojewódzki rozpoznał sprawę (bez odroczenia rozprawy) zgodnie ze stanowiskiem powoda, który oświadczył, że wyraża zgodę na prowadzenie rozprawy pod nieobecność swego pełnomocnika.

Jeżeli chodzi o drugi z zarzutów kasacji, to w jego uzasadnieniu twierdzi się, że nie było przesłanek ustalenia niecelowości przywrócenia powoda do pracy, Sąd zaś błędnie przyjął, iż jakkolwiek konflikt między kierownikiem zakładu pracy a pracownikiem uzasadnia oddalenie roszczenia o przywrócenie do pracy. Nie wiadomo dlaczego Sąd Wojewódzki uznał, iż zachodzi taka niecelowość.

W związku z powołaną w kasacji argumentacją należy stwierdzić, że jest ona sprzeczna z przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jego podstawą. W kwestii przesłanek zastosowania art. 45 § 2 KP – wbrew zarzutowi kasacji - Sąd Wojewódzki w uzasadnieniu swego wyroku powołał się na określone okoliczności, z których wyprowadził ustalenie, że uwzględnienie żądania powoda o przywrócenie do pracy jest niecelowe. Prawidłowość tych ustaleń nie została w kasacji

zakwestionowana. Tak więc Sąd Wojewódzki wskazał na przeprowadzoną u pracodawcy reorganizację z likwidacją stanowiska zajmowanego poprzednio przez powoda oraz to, że przywrócenie powoda do pracy „nieuchronnie prowadziłyby do dalszych konfliktów w miejscu pracy”.

Z powyższych przyczyn kasacja nie mająca usprawiedliwionych podstaw podlegała oddaleniu stosownie do art. 393¹² KPC.

aw